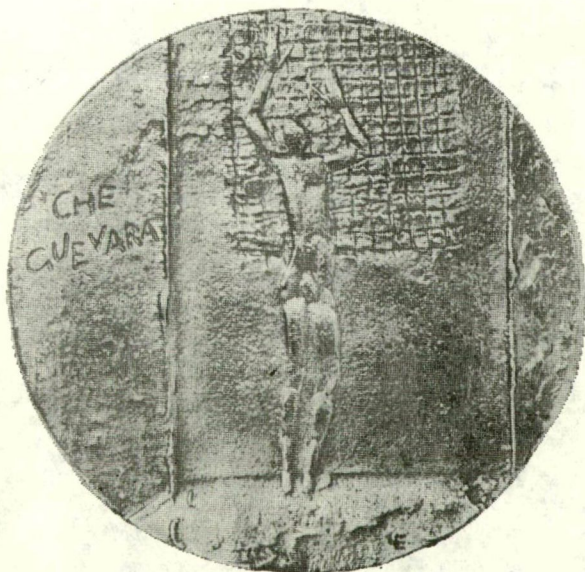

Cserébe
annyi nevetésért —
igaz: e táj még néma.
Gyökereiből sírja fel,
hiába nyeldesi könnyeit a kökényfa,

mégis, virágok eröműve,
melyet a képzelet
s egy mosoly üzemeltet,
hajtja
a jövődő vihart: a szélből szárnyak üzennek,

szőlőkarók: irány a hegycsúcs!
Sorsunk már réges-régen
sorban áll
ezen az alacsony vidéken,
hol sosem kapható — nem jólét: jó halál!

LIGETI ERIKA: CHE GUEVARA